

HOOFDSTUK 16

Aanjager

“The key to success is to start before you're ready.”

[Marie Forleo]

28 mei 2019. Het is de dag voor D-day. Editie ‘Legendary 8’, mijn zevende deelname. Na een mooie voorbereiding als team, een prima reis naar Frankrijk en prachtig weer met redelijke voorspellingen voor morgen, loop ik met een ietwat dubbel gevoel over onze camping. Won Ton Ton zit in mijn hoofd. Bij mijn weten hadden ze maar één echte hit en die raast ongedurig door mijn gedachten. “I lieeee and I cheat...”

*

Dat ik mee zou gaan naar deze Tour du ALS leed geen twijfel, die beslissing was direct na de vorige Tour genomen. Hoe en met wie was nog even de vraag. Her en der om me heen was wat interesse van anderen, maar concreet werd het vooralsnog niet. Tot ik eind november op Facebook word getagd door Tonny Nijholt. Plaatsgenoot Heleen van Alebeek zoekt duwers voor haar team Hurricane #ALS. Omdat dit team gaat debuten, kunnen ze wel wat ervaren krachten gebruiken. Ik ken Heleen niet persoonlijk. Weet dat ze een winkel heeft in ruitersportartikelen – ’t Perdewinkeltje – en dat ze met Toine van Alebeek is getrouwd. Dat ze ALS heeft, wist ik nog niet. Ik antwoord op het bericht dat ik op

zich wel geïnteresseerd ben maar eerst de andere opties wil afwachten. Vorig jaar heb ik al mensen teleurgesteld door veel te laat in te schrijven, die wil ik niet opnieuw passeren.

Als eind december blijkt dat mijn andere opties komend jaar gaan overslaan, neem ik me voor eens te informeren bij Heleen en haar team. Er zijn prachtige leren Hurricane-sleutelhangers gemaakt. Ik bestel ze via Messenger bij Cindy Mulder, een nichtje van Heleen. Cindy en haar zus Silvia blijken het initiatief te hebben genomen voor de sleutelhangers. Xapron, het bedrijf van de man van Silvia heeft ze gratis gemaakt voor hen. Mooi hoe mensen en bedrijven onbaatzuchtig in beweging komen voor het goede doel. In mijn bericht naar Cindy geef ik aan te overwegen om bij het team aan sluiten.

“Dat kan helaas niet,” reageert Cindy. “Het team is vol met vrienden en bekenden. We willen het graag zo houden.”

“Wat goed dat jullie het met vrienden en familie willen doen. Een paar weken geleden was me de vraag gesteld mee te fietsen en Heleen reageerde daar enthousiast op. Geen probleem, tof dat jullie hiervoor kiezen.”

“Oh? Wat gek? Ik heb het natuurlijk eerst aan haar gevraagd. Dit is wel hoe zij er nu in staat, sorry!”

“Geen sorry nodig. Prima keuze zo. We gaan elkaar vast zien in Frankrijk. Succes met de voorbereidingen.”

Vijf minuten later plingt mijn Messenger opnieuw. Een bericht van Heleen.

“Toine en ik hebben het erover gehad en wij zouden heel graag willen dat jij aansluit bij ons lekenteam. Heel Den Dungen is toch familie van elkaar dus dan kun jij gerust met ons mee, haha. Leuk om met jou samen op de top te komen en Ed zal een beetje extra hulp vast niet erg vinden.”

Ik moet lachen. En antwoord dat we snel eens moeten afspreken.

Een week later bel ik aan bij Heleen en Toine, die wonen aan het eind van de straat waar ik geboren en getogen ben. Bij de voordeur aanbellen blijkt niet de correcte manier om binnen te komen. Naar goed Brabants gebruik staat de achterdeur open voor gasten.

Heleen wenkt me achterom en we schuiven aan de houten tafel in de gezellige keuken. Hoewel de spraak van Heleen duidelijk al minder goed is, raken we snel in een geanimeerd gesprek over de Tour du ALS en de impact die het op mij heeft gehad. Heleen vertelt dat ze door Ineke Zaal is gevraagd mee te doen en vrijwel direct heeft toegezegd. Spannend vindt ze het wel. De zin om in Frankrijk te gaan knallen overheerst echter.

Van meet af aan klikt het, zowel met Heleen als met Toine. Over enkele weken zal er een eerste teambijeenkomst zijn, waar Heleen me voor uitnodigt. En zo word ik alsnog warm welkom geheten als nieuw teamlid van Hurricane #ALS.

*

Bij binnenkomst in de kantine van de Dungense manege Jacoba – vast thuishonk vanwege de vele paardenliefhebbers in het team – krijg ik direct de oranje Hurricane-hoodie overhandigd. Het kost geen enkele moeite met de verschillende teamleden in gesprek te komen. Iedereen geeft aan blij te zijn met de ervaring die ik meebreng. Ik voel me vereerd en direct thuis.

Toine heeft een presentatie gemaakt waarin ieder teamlid voorbijkomt met daarbij de rol die ze zullen innemen. Nuttig, want het blijkt dat we al met bijna dertig mensen zijn. Vijf fietsers, acht wandelaars en een hele batterij ondersteunende stafleden. Zaken als verblijf, reis en eten zijn allemaal zo goed als geregeld. Er is al behoorlijk wat voorwerk gedaan. Wij hoeven eigenlijk alleen nog maar te trainen. Wat overigens ook al grotendeels geregeld is.

Valéry Aarts van The Balance Lab heeft zich opgeworpen om het hele team fit aan de start te krijgen. Iedere zaterdagochtend geeft ze in de inspirerende omgeving van de Drunense Duinen een pittige bootcamptraining. Afgelopen weken zijn er al vele liters zweet en vervlogen kilo's vet in het zandlandschap achtergebleven begrijp ik.

Na de presentatie raak ik in gesprek met Ed Woons. Ed zal de stoker van Heleen zijn. Op de mail hadden we al even contact, waarbij zijn handtekening me opviel. Hij sluit zijn mails namelijk af met Hippo Ed. Mijn eerste vraag gaat daarover. De geboren Amsterdammer lacht.

“Uiteraard heeft dat nogal met mijn omvang te maken. Maar geen zorgen, ik heb een goed trainingsschema en daar gaat nog veel vanaf voor we aan de start staan op 29 mei.”

“Die omvang valt nogal mee toch?”

“Dat is wel eens anders geweest en toen is de hippo een soort gimmick geworden. Daarbij is het gewoon een schitterend dier, toch?”

Het gesprek gaat daarna, uiteraard, vooral over fietsen. Ed herkent zich in mijn Jan Boeren Fluitjes-manier van fietsen. Hij heeft daarmee eveneens al mooie avonturen beleefd en kan er geanimeerd over vertellen. Dat gaat wel goed komen tussen ons, dat is duidelijk. Wat onmiskenbaar wordt wanneer we een heus Blistex-moment beleven. Blistex? Er is geen dag dat ik zonder dit tubetje lipverzorging in mijn broekzak van huis ga. Nooit eerder echter kwam ik iemand tegen die deze verzachtende, kalmerende lipsubstantie eveneens bij zich draagt. Dit kon bij voorbaat al niet meer stuk.

Begin 2019 blijkt plots een ongelooflijk drukke periode voor me te zijn. Dat ontstond naar aanleiding van een beslissing die ik in december van het jaar daarvoor nam. Omdat mijn hoofd bijna ontplofte van alle ideeën, had ik mezelf een schrijfweek op het Zeeuwse strand cadeau gedaan. In mijn eentje toog ik in december naar een heerlijk huisje, zo dicht op de zee dat het water elke avond tegen de palen onder me aanklotste. Over mijn laptop heen kijkend, zag ik in de ochtend de zee wegebben. Synchronoos aan mijn ingevoingen, die via het toetsenbord van mijn innerlijke harde schijf naar die van de laptop overstaken.

In de afgelopen jaren had ik reeds menig verhaal over de Tour du ALS opgetekend met het idee ze ooit nog eens te bundelen en als boek uit te brengen. De aloude obstakels zaten dit vooralsnog steeds in de weg, te weten een gebrek aan tijd en de onzekerheid wie er nou in hemelsnaam op mijn verhaal zit te wachten.

De verhalen lezende in de behaaglijke rust van deze week, bekwam me toch het gevoel dat het moment was aangebroken om door te pakken. Zoals bij veel van de projecten die ik voor en via de Tour du ALS ondernam, zou dit opnieuw een kwestie zijn van gewoon beginnen. Slechts enkele hoofdstukken zou ik hoeven toevoegen. Die vloeiden redelijk als vanzelf uit mijn vingers. Blijkbaar zaten de herinneringen nog vers in mijn geheugen. Veel tijd besteedde ik verder aan het redigeren, schrappen en opnieuw schrijven van de oude notities. Waarbij ik vaak om mezelf moest lachen hoe het toch mogelijk was dat ik zulke teksten had geproduceerd. Enfin, gaandeweg begon ik er zowaar zelf in te geloven. Via Suzan Harmsen kreeg ik de naam door van iemand die goed is met teksten en die kwaliteit ten uitvoer brengt in haar eigen bedrijf

Typisch Fem. Vanuit Zeeland plande ik een afspraak met Femke Hellings om mijn eigen beginnende geloof aan een professional te kunnen staven.

Bij vertrek uit mijn huisje was er slechts één hoofdstuk over om te schrijven. Het slothoofdstuk zou in de komende weken gestalte moeten krijgen.

Ik maande mezelf door te werken. Het plan was namelijk ontstaan om het boek vóór 6 april, de dag van de Tour-

deelnemersbijeenkomst, klaar te hebben. Dat zou een unieke gelegenheid zijn om het te presenteren. Even checken bij GJ.

“GJ, er is weer eens een plan ontstaan. Ik ben een boek aan het schrijven waarin de Tour een belangrijke rol speelt. Leuk voor nieuwe deelnemers om te ontdekken wat het evenement inhoudt. Òn leuk voor oud-deelnemers om na te genieten. Ik zou het boek eigenlijk graag 6 april presenteren bij de deelnemersbijeenkomst. Mogelijk met een liedje erbij en wat anekdotes eromheen. Zou dat mogelijk zijn denk je?”

“Gaaf man. Doen! Staat genoteerd. We spreken elkaar.”

Wat me vooral aansprak in deze GJ-iaanse reactie is het vertrouwen. Hij gaat ervan uit dat het goed is wat ik ga doen.

Bijzonder. En waardevol.

Met het akkoord van GJ op zak had ik nog drie maanden de tijd om het boek af te schrijven, goed te laten redigeren door Femke, drukklaar te maken, een drukker te vinden, cover te ontwerpen, promotie te maken, etc. etc.

“Lukt dat allemaal wel,” vraagt Daan zich af begin januari.

“Ja hoor, dat kan precies. De tijd is krap en er mag niet al te veel fout gaan.”

“Het moet wel goed zijn hè. Zou zonde zijn als je straks bedenkt

dat het beter had gekund of gemoeten.”

“Dat zou heel vervelend zijn. Toch is dit het moment. Laten we het maar gewoon doen.”

“Hoe ga je het financieren?”

“Ik heb me verdiept in de mogelijkheden van crowdfunding.”

“Crowdfunding? Weet je dat zeker?”

“Zeker is een groot woord. Maar volgens mij is het een mooie manier om mensen te enthousiasmeren voor het boek en tevens de financiering voor elkaar te krijgen.”

“Hoeveel heb je nodig?”

“Als ik alles op een goede manier wil aanpakken, en dat wil ik, dan heb ik zo’n € 4000 nodig.”

Daan kijkt me met grote ogen aan.

“Veel geld, dat weet ik. Maar ja, niet geprobeerd is voor altijd nooit gedaan hè,” antwoord ik optimistisch.

Om kort te gaan, de crowdfunding wordt een groot succes. Bijna honderd donateurs brengen € 4295 bij elkaar. Wat een rijkdom, zoveel mensen die met me meelevens en me willen helpen.

Het is een periode waarin sowieso weer mooie dingen gebeuren. Op een gegeven moment besluit ik de hoofdsponsor van de Tour du ALS te benaderen met de vraag of dit project mogelijk voor hen interessant is. Isla, de leverancier van stem- en keelverzachtende pastilles, is sinds 2017 prominent voorop het Tour-tenu te vinden. Slechts enkele dagen later krijg ik een mail retour van Maurits van Tol, de general manager van Isla. Zijn enthousiaste reactie overrompelt me. “Een heel mooi initiatief en een tof, actueel onderwerp. Ik zie het interview bij DWDD al voor me. Ik denk dat we zeker een bijdrage willen en kunnen leveren aan de totstandkoming van het boek.”

Een week later al begeef ik me richting Eindhoven waar het kantoor van Isla huist. Toch enigszins gespannen geef ik Maurits een hand. Als we de trap naar boven nemen valt het me op dat hij niet erg soepel loopt. Alsof hij mijn gedachten kan raden zegt hij: “ik ben gister teruggekomen van de Weissensee, heb daar de alternatieve Elfstedentocht geschaatst.”

Het is de opener van een prachtig gesprek over sporten, passie, compassie, de Tour du ALS en gewoon beginnen. Maurits blijkt uit eenzelfde soort Jan Boeren Fluitjes-hout gesneden te zijn als ik dat ben. Als we het daarna over de inspirerende Theo Rommen krijgen – Maurits en zijn medewerkers fietsen in het duwteam van de Diessense doordouwer – vergeten we zowaar dat we hadden afgesproken om ‘zaken te doen’. Aan het eind van het gesprek hebben we het kort over wat er nog nodig is. Maurits gaat me hiermee helpen. Daarnaast doet hij meteen een bestelling van vijfhonderd boeken, één voor elke drogisterij in Nederland waar ze hun spullen leveren. Hij wil het boek graag als relatiegeschenk inzetten om zo meer geld te genereren voor onze strijd tegen ALS. Verbouwereerd sta ik na anderhalf uur buiten. Dankzij de inzet van Maurits ben ik zeker dat mijn crowdfunding gaat slagen én heb ik ruim voor het drukken al meer boeken verkocht dan het merendeel van de selfpublishers zal bereiken. Toch is het vooral het goede gevoel aan het gesprek dat overheerst. Als er iets is wat ik geleerd heb in de afgelopen acht jaar, is het dat héél veel mensen het hart op de juiste plek hebben.

*

Trainen blijkt in deze periode helaas weer eens de sluitpost van de week. Niet helemaal de correcte term overigens, aangezien sluitpost nog iets van activiteit doet vermoeden. December en

januari waren niet eens slechte trainingsmaanden. Het zijn de maanden daarna die een gapend gat laten zien in mijn fietstijdenoverzicht. Niet voor de eerste keer constateer ik dat zeven keer vierentwintig uur onvoldoende is om alle activiteiten te ondernemen die ik in mijn hoofd heb.

Gelukkig staat er in april en mei een aantal fietstochten op het programma, samen met Ed en Heleen. Te beginnen met een klimclinic in Zuid-Limburg. Peter Beckers laat ons wederom deze fijne omgeving ten volle ervaren. Onze wielen rollen over mooie klimmetjes en dito afdalingen, onderwijl prettige gesprekken voerend met de overige deelnemers. Veel van hen zullen hun debuut maken in de Tour. Nanda en Rob Idink bijvoorbeeld, die geïnteresseerd bij alle fietsers hun licht opsteken om tips te vergaren. Bert Heykamp bestookt zijn medefietsers eveneens met vragen, dat wil zeggen tussen zijn sprinten door. Hij steekt nu al in uitstekende vorm en rijdt bijna alle kilometers vandaag dubbel aangezien hij snel boven is, daar omdraait en nog eens klimt. Zoveel power en dan weet hij me te verrassen als hij aangeeft dat hij nog helemaal niet zo lang fietst. Komt goed straks in Frankrijk. Team Hurricane heeft zijn eigen nieuwbakken fietser. Koen Silvertant is een soort 'aangenomen zoon' van Heleen. Die twee hebben samen al behoorlijk wat meegemaakt als het op paarden en de paardensport aankomt. Ze voelen elkaar feilloos aan. Heleen is de enige reden dat Koen de Tour du ALS gaat fietsen, want eigenlijk kan dat stalen ros hem gestolen worden. De klimclinic is zijn eerste serieuze test en hij doorstaat deze met glans. Sterker nog, hij houdt zich de hele dag in en ik ben desondanks danig onder de indruk van het gemak waarmee hij trapt. Tuurlijk. Hij is jong, heeft sterke benen van het paardrijden en een goed

klimmerslijf. Daarnaast vermoed ik een bak talent voor deze sport. In de auto huiswaarts geeft Koen aan dat de geleende fiets na de Tour toch echt weer terug naar zijn oorspronkelijke bestemming zal gaan en er geen andere voor in de plaats gaat komen. Een ros moet van vlees en bloed zijn met vier benen, en niet van staal / carbon / aluminium en twee wielen.

Waar ik me na deze dag wel serieus zorgen over maak, is dat de Hase Pino als de brandweer bergop gaat. De elektrische ondersteuning werkt als een malle. Hoe steiler de klim hoe meer de fiets – inclusief Ed en Heleen – in hun element zijn. Dit ga ik nevernootniet bijhouden op de Ventoux ...

Behalve de klimclinic fietsen we gedrieën regelmatig op zaterdagochtend een mooie tocht. Heleen is de navigator bij deze ritten en geeft vanaf haar positie voorop de Hase Pino duidelijke aanwijzingen welke kant we op moeten. Toine heeft nog een Volkswagen Kever uit 1954 en daar schiet een bordje omhoog bij het links of rechts afslaan. Heleen vervult al fietsende deze extra functie in ons mini-fietsteam, waarbij we hetzelfde vertrouwen hebben als bij een Duitse auto. Het gaat zorgvuldig, degelijk en zonder twijfel goed.

Verder rijden we de Gran Fondo Brabant, met start en finish op de mooie Parade onder de rook van de Bossche Sint Jan. Hurricane-teamgenoten Kirsten van Heertum en Willem van Lamoen zijn er ook bij vandaag. Een leuke tocht waarbij blijkt dat er wegen in de buurt liggen die ik nog niet eerder gefietst had.

Een week voor vertrek naar Frankrijk hebben we het absolute hoogtepunt van onze voorbereiding als we naar Diessen afreizen

om de Bossche Bollentocht te gaan fietsen. Team ALSMaarDoor van Theo Rommen heeft het evenement georganiseerd. We fietsen van Diessen naar Den Bosch waar we bij het Bike Center van Hugo en Michelle van den Wildenberg een lunch en Bossche Bollen verorberen. Daarna via een andere route weer terug naar Diessen. De tocht is mooi, keurig uitgezet door Tonny Nijholt in samenspraak met Theo. Het is vooral de fijne sfeer in het peloton die deze dag zo speciaal maakt. Van begin tot eind heerst er een continue gezelligheid, waarbij de gesprekken vooral gaan over de aanstaande Tour. De twee kanjers die op de Hase Pino's voor het peloton uitgaan, zijn het stralende middelpunt vandaag. Iedere deelnemer is in de juiste stemming geraakt om die Kale Berg aan te gaan vallen over een ruime week. Hopelijk is deze uitstekend georganiseerde tocht de eerste in rij van een nieuw te vormen traditie.

*

Wonder boven wonder blijkt mijn planning het boek op 6 april te presenteren uit te komen. Achteraf bezien best een huzarenstukje – als ik het zelf mag zeggen – gezien de drukte op het werk én de nodige zaken thuis die aandacht verdienen. Fijne bijkomstigheid is dat het hele proces creatief gezien een feestje is geweest. Dat ik schrijven leuk vind was u inmiddels duidelijk. Daarnaast beleefde ik enorm veel plezier aan de opmaak en afwerking van het boek. Aan Babs Schuurmans en Ferdi van der Sanden had ik heerlijke sparringpartners die elk idee snel digitaal wisten te maken. Waarbij ze niet schroomden het subtiel mede te delen als ze een bepaald voornemen totaal niet zagen zitten. De cover bijvoorbeeld zou er zonder deze twee en zonder Daan – die eveneens veel meedacht in deze fase – totaal anders hebben uitgezien.

“Wát wil je als cover?” vraagt Daan nog eens. De verbijstering in haar stem blijft nauwelijks verborgen.

“Nou, eigenlijk een foto van mezelf. Ik heb een fietspak aan met daarover een colbert. Verder voetbalsokken en hardloopschoenen. Of voetbalschoenen. Of een voetbalschoen en een hardloopschoen. Fietsschoen misschien nog een idee. In mijn handen een gitaar en een laptop. Of schrijfblok. Microfoon? Misschien een Pinkie-knuffel ergens. Daarnaast ...”

“Hou maar op. Dat gaat ‘m niet worden hoor.”

“Ik denk dat Daan een punt heeft,” neemt Ferdi over. “Dat is wel heel druk en leidt af van waar je wilt dat het boek over gaat.”

Ondertussen heeft Babs een aantal boeken uit de kast getrokken. “Wat spreekt je hiervan aan?” Nog enigszins verbouwereerd over het niet doorgaan van mijn oorspronkelijke plan bekijk ik de stapel voor me. Het is bijna grappig als ik een boek aanwijs dat er in alle opzichten rustig uitziet. Er ontstaat een boeiend gesprek over de bedoeling van het boek en hoe dat uit te drukken. Het contrast tussen mijn eigen plan en de uiteindelijke cover is immens.

Godzijdank.

Het racefietsje voorop de cover is getekend door Adrianus de Bie. Hij is een begenadigd schilder, van veel markten thuis. Het meest bekend is hij geworden met zijn Jeroen Bosch-achtige taferelen waar hij al regelmatig mee exposeerde. Bij binnenkomst op bezoek bij hem hoor ik direct dat hij er geen geld voor wil. Zijn gage dien ik aan ALS te doneren, dat lijkt hem een beter plan. Daarna ontstaat een geanimeerd gesprek over de ‘looks’ van de te tekenen fiets. Waarbij het concept van de rode draad op velerlei wijzen blijkt te kunnen worden weergegeven. Genieten om op deze manier gezamenlijk iets te creëren.

Op 5 april, de dag voor de presentatie, zullen de 1500 boeken – een getal waar ik zelf steeds van schrik als ik het noem – voor 16.00 uur geleverd worden. Als de vrachtauto om 16.30 nog niet voor ons huis staat, besluit ik te bellen.

“Minkels zegt u. Nee, die lading staat niet voor vandaag gepland.”

“Huh? Ik heb eergister nog contact met jullie gehad en ben er zeker van dat we dit hebben afgesproken.”

“Oh wacht, ik zie het al. U bent niet gebeld gister begrijp ik? De levering is namelijk verzet naar aanstaande maandag.”

“Dat kan niet.”

“Staat hier toch echt.”

“Ik heb morgen een presentatie voor vierhonderd mensen. Maandag is geen optie.” Stilte.

“Oh? Oh! Ah. Uhm. Tsja. Eh. Ik eh, begrijp het. Over een half uurtje bel ik u hoe we dit gaan oplossen.”

Diezelfde avond om 20.00 uur stopt er een grote bestelauto voor de deur, rammetjevol met dozen boeken. De schrik slaat me om het hart op het moment dat ik de enorme hoeveelheid aanschouw. Maar ze zijn er.

*

Met de kriebels in mijn lijf en het bekende broodje pindakaas in mijn al net zo'n bekende rugzak – eten lukt niet zo goed die ochtend – rij ik samen met Daan en Carina in de vroege ochtend van 6 april richting de Jaarbeurshallen in Utrecht. Bij aankomst wil ik snel mijn spullen op het podium zetten en de boel aansluiten. Snel zit er echter niet in. Het is een weerzien met bekenden. Veel bekenden. Met twee passen over de drempel ben ik onmiddellijk in de juiste familiesfeer, fijn.

Carina en Daan hebben ondertussen de stand opgebouwd waar ik

na afloop nog wat boeken hoop te verkopen. Geen idee wat te verwachten van deze dag.

De zaal zit vol als GJ de bijeenkomst opent. Na de presentaties van hem, Petra Kroon en Rob Entjes mag ik het podium bestijgen. Om het mezelf niet te makkelijk te maken – want waarom zou je ... ? – begin ik met een liedje. Het nummer Au Fond Du Ventoux van Bartje Hofmann (Kasper van Kooten) is naar het Nederlands vertaald en leek me een fijn liedje om de zaal in Ventoux-sfeer te krijgen. Hierna vertel ik over het ontstaan van mijn liefde voor de Tour du ALS, begonnen bij de spinninglessen van GJ. Het verhaal vul ik aan met gitaarfragmenten. Als ik in mijn ooghoeken GJ een traantje zie wegpinken, weet ik dat ik op het juiste spoor zit. Het verhaal gaat zoals ik het gerepeteerd had en tevreden kan ik overgaan op het belangrijkste onderdeel, de overhandiging van het eerste exemplaar van Gewoon Beginnen. Uiteraard kon die naar niemand anders dan GJ gaan. De eerste zin uit het boek 'Fiets gewoon mee de Ventoux op', afkomstig uit zijn mond, was het startschot voor een waanzinnig avontuur dat tot op heden voortduurt. Omdat ik weet dat GJ continu gesteund wordt op de achtergrond, vraag ik ook Irmgard op het podium en overhandig ik beiden een exemplaar van het boek.

Ondanks dat ik geniet van dit moment gaat er bij het afdalen van het podium een luikje in mijn hoofd open. *Vanaf nu gaan mensen het lezen. En beoordelen. Zou het goed genoeg zijn? Heb ik niet te veel ophef gemaakt over iets wat misschien niet zo ontzettend de moeite waard is?*

Het duurt even voor de eerste klanten aan onze boekenstand komen. Erwin Mulder is, zoals hij mij beloofde, de eerste. Deze Tour-veteraan, die voor zijn vriend Ronnie Möller fietst, gaat een

bijzondere editie tegemoet. Hij fietst samen met zijn dochter naar boven. Dat is speciaal, weet ik uit eigen ervaring. Het feit dat dochter Charlotte pas negen jaar oud is, voegt daar nog een dimensie aan toe. Hij heeft toestemming moeten vragen aan de organisatie, die deze uitzondering aan Erwin wel toe durfde te vertrouwen.

Al pratende met Erwin begint het vol te lopen voor de kraam. Daan en Carina hebben hun handen vol aan de verkoop terwijl ik volop kan kletsen, onderwijl boeken signerend. Wat trouwens een fascinerende bezigheid blijft, want hoe kom je in hemelsnaam steeds zo snel op de juiste woorden om voorin te schrijven? Ik sla me er redelijk doorheen. Denk ik. Hoop ik.

Op een gegeven moment word ik door Carina geroepen. Er is een man die voor zijn hele team boeken wil kopen en er moet even over de prijs onderhandeld worden. Chris de Heij is zelf ALS-patiënt. Hij gaat de berg wandelend bedwingen op 29 mei, waarmee hij een primeur heeft. Er was nog nooit eerder een ALS-patiënt die deze uitdaging aanging. Over de prijs zijn we het snel eens en we geraken in een prettig gesprek. Chris heeft hard getraind en is er klaar voor. Dat wil zeggen, zo klaar als je kunt zijn als je nog niet eerder op de Ventoux bent geweest, laat staan daar hebt gefietst of gewandeld. Behalve hard getraind heeft Chris hard sponsorgeld binnengehaald. Hij voert de ranglijst met de hoogste opbrengst al maanden aan. Zijn verhaal en inzet raken me.

Mijn team Hurricane is bijna voltallig aanwezig in Utrecht. Ze genieten van de ongedwongen sfeer die onder de deelnemers heerst. Heleen straalt van oor tot oor. Net als Chris kan ze niet wachten om richting onze Kale Vriend te vertrekken en deze mores te leren.

Vooraf kon ik me moeilijk een voorstelling maken van de interesse voor mijn boek. Achteraf kan ik me moeilijk voorstellen dat er zóveel belangstelling was. We kwamen met een volle kar en gaan met slechts enkele doosjes terug naar huis. De aangename middag wordt nog specialer als Ineke en GJ me komen vertellen dat de Stichting ALS graag honderd boeken wil bestellen. Het evenement is, naar hun bevinden, met zo'n helicopterview geschreven dat ze het graag aanbieden aan toekomstige patiënten die overwegen mee te doen, zodat die een goed beeld krijgen. Wat een compliment. Trots als een aap met zeven staarten – ik opteer voor de nette variant van dit spreekwoord – verlaat ik Utrecht. Ik heb het toch weer geflikt, wild idee #381 is ten uitvoer gebracht en gelanceerd. Top.

*

De rest van dat weekend besteed ik aan het klaarmaken van de vele bestellingen, waaronder die van de donateurs. Omdat ik enorm dankbaar ben, probeer ik in elk boek een persoonlijke boodschap achter te laten.

Via Facebook en e-mail komen de eerste reacties binnen van mensen die het boek er fraai uit vinden zien. Fijn om te horen. Hopelijk gaat de inhoud ze net zo goed bevallen.

Op maandag krijg ik een bericht via Messenger. Het is van Chris. De inhoud van zijn boodschap ontroert me.

“Beste Anton, zaterdag kocht ik vijftintig boeken van je in Utrecht. Momenteel zit ik in een onderzoeksinstituut. Tussen de medicijnen, ontelbare bloedafnames, hartfilmpjes, bloeddrukmetingen, lichamelijke onderzoeken en allerlei testjes door aan je boek begonnen. Na circa twintig keer opkomende emotie en tranen, en een dito aantal keer een brok in mijn keel,

heb ik 'm uit. Prachtig, zo veel herkenbaars met een prachtige boodschap. Tot op de Ventoux! Heb mijn teamleden op het hart gedrukt voor de 29ste mei je boek gelezen te hebben. Het geeft zoveel meer idee en beleving waar ze aan beginnen en wat ze kunnen verwachten. Eerst de Kale op en dan ons motto volgen, vier het leven! Dankjewel en de complimenten! Gr Chris de Heij (team Hope against ALS)”

Poeh, de eerste echte reactie op mijn boek is direct in de roos. Is het raar om nu al het gevoel te hebben dat mijn missie geslaagd is?

*

De voorbereiding van het team is fantastisch verlopen. De teamrekening staat op bijna € 33.000. Ongekend. Er is veel werk in gaan zitten voor alle team- en stafleden, het resultaat mag er zijn. De inkomsten namen direct een grote vlucht toen Heleen haar Hurricane #ALS-tas presenteerde. Een door haarzelf ontworpen en gemaakte leren tas, genoemd naar haar droompaard Hurricane – die ze Harry noemde omdat de uitspraak van zijn originele naam al snel te lastig was – en uiteindelijk de aanzet tot deelname aan de Tour du ALS. Een mail naar Ineke om de tassen op de markt te mogen brengen voor ALS bracht dit aan het rollen. De mail leidde tot een bezoek van Ineke. En het bezoek van Ineke werd een uitnodiging voor de Tour.

De verkoop van de tassen was een groot succes. De vijftig gemaakte tassen gingen als de spreekwoordelijke zoete broodjes over de houten keukentafel. Binnen slechts één dag waren ze allemaal verkocht!

Omdat Heleen niet graag stil zit, werden er eveneens leren sleutelhangers gemaakt en verkocht. Later nog weer stoffen

sleutelhangers erbij. Petten met Hurricane-logo was de volgende zet. En zo vergeet ik ongetwijfeld nog van alles. Het brein van Heleen maakt overuren en het ene na het andere idee schiet voorbij.

Een droom van haar komt uit als Daphne Meulenbroek, Koen en Ellis van de Donk met Heleen samen een dressuurwedstrijd in Den Dungen organiseren. De lokale ondernemers – zoals Heleen er zelf één was – spelen hierbij een voorname rol. Het wordt een daverend succes, zowel qua opkomst als qua opbrengst als vooral qua emotionele waarde.

Nienke van Reen, de dochter van Heleen, zorgt die week daarna voor een gezellige avond en een mooie opbrengst met een stampottenbuffet.

Teamlid Silvia Mulder organiseert een benefietdiner en verrast zichzelf door dit geheel in haar eentje glansrijk voor elkaar te boksen. Met een fantastische opbrengst.

Er zijn de bekende statiegeldacties, er worden boeken verkocht op rommelmarkten, er worden spullen verkocht op een kerstmarkt, etc. etc. Alle team- en stafleden pakken hun rol hierin.

Ook wordt er een groot Hurricane-evenement georganiseerd, waarbij rally-auto's welkom zijn en waar daarnaast fietsers en wandelaars hun ding kunnen doen. Direct hierop volgend is er een benefietconcert met vier verschillende bands. Geheel Team Hurricane is aanwezig om te helpen met de vele werkzaamheden. Het wordt een ongelooflijke dag met veel hoogtepunten. Als aan het einde van de avond Gerlof Trommelen You Never Walk Alone zingt en we met het team in een kring staan waan ik me in Frankrijk. De emoties zitten bij iedereen hoog. Vandaag gaf een fraai voorproefje van de saamhorigheid die we daar gaan voelen.

*

Een ruime week voor vertrek hebben we de laatste teamavond. We willen kort terugkijken op de voorbereiding en de laatste puntjes op de bekende i zetten voor we naar Frankrijk afreizen. Mijn zus Carina is erbij. Ze heeft op het allerlaatste moment – zou dat een familiedingetje zijn? – besloten toch mee te doen. Na één mail en wat appjes heeft ze haar doelbedrag in twee dagen bij elkaar. Tof dat ze er weer bij is.

Met wat liedjes en een verhaal probeer ik het team in de Tour / Ventoux- sfeer te krijgen. Ik heb het al vaak gezegd, het is moeilijk in woorden te vangen wat we in Frankrijk met elkaar hebben. Al pratend en zingend zie ik dat ik het team alvast een klein stukje op weg weet te helpen.

Als slot van mijn presentatie heb ik een verrassing voor Heleen. Al snel nadat ik bij het team was gekomen had ik flarden van teksten in mijn hoofd om een lied voor Heleen te componeren. Het gegeven van een orkaan – Hurricane – staat behoorlijk symbool voor de ziekte ALS. Als een orkaan je treft, blaast-ie alles rücksichtslos ondersteboven. Inclusief de hele omgeving. ALS treft de patiënt maar vlak diens familie, vrienden en kennissen niet uit.

Echter, een lied met enkel verlies erin ligt mij niet. En belangrijker nog, daar zou ik Heleen tekort mee doen. Ondanks haar ziekte blijft ze een positieve inspiratiebron voor haar omgeving. *Hoe erg ook, nu ben ik er nog en ik zal er alles uithalen wat erin zit. En dat doe ik samen met de mensen om mij heen.* Dat gevoel proefde ik heel sterk bij haar. Wat ik overigens bij veel andere ALS-patiënten ook heb ervaren. *Draag je lot, maak er het beste van en geef alles zodat er na mij geen nieuwe patiënten meer komen.*

Tot het laatste moment twijfel ik of ik het lied, wat ik Orkaan heb

gedoopt, zal spelen. Onzekerheid speelt steeds weer zijn rol bij deze keuzes. Als ik het laatste akkoord aansla, ben ik blij dat ik het wel gedaan heb. De ontroering is zichtbaar bij de meeste teamleden. Ook bij Heleen. Als ze op me afstapt en aangeeft dat ze het prachtig vond, weet ik dat het de juiste keuze is geweest. We sluiten de gezellige avond met een hapje en drankje af. Iedereen snakt naar het vertrek naar Frankrijk. Berg van de Wind, maak je borst maar nat want Team Hurricane komt eraan.

*

Het is wennen op basecamp in Malaucène. De tenten zien er vertrouwd uit, de prachtige podiumwagen van Remco Hogenbirk en Ron Niens staat te shinen in het zonnetje en het terrein is sfeervol ingericht waarbij alles de sfeer van onze Tour ademt. En toch is het anders. Na zoveel jaar Mazan wellicht niet zo heel raar. Voor het eerst heeft de Tour haar kamp opgeslagen aan deze mooie kant van de berg. Basecamp en Village de Départ zijn hier op één terrein, wat mooie voordelen biedt qua organisatie.

Het zijn de vertrouwde gezichten die het thuisgevoel teruggeven. Een enthousiast weerzien met de vele strijders die ik in de afgelopen jaren heb mogen ontmoeten. De meest gestelde vraag van teamleden deze week wordt: “waar is Anton?”. Met als vast antwoord: “die staat ergens te buurten.”

Camping Carpe Diem in Vaison La Romaine is de thuisbasis van Team Hurricane. We hebben zeven stacaravans die vakkundig door Cindy, Silvia en Michelle zijn gerangschikt qua bezetting. Samen met Ed, Carina, Rachelle en Bart hebben wij de ‘rustige hut’. Goeie naam, het blijkt daadwerkelijk de enige rustige van de zeven ... Hurricane laat zich geestdriftig gelden op de fraaie

camping. De sfeer is van meet af aan van een ontspannen gespannenheid.

Het avondeten nuttigen we met het hele team op het Village, mooie bijkomstigheid van de nieuwe opzet. Het team van keukeneindbaas Olaf Goes draait op volle toeren, de tent is elke avond flink gevuld. Prima initiatief, want het biedt behalve gezelligheid veel ontmoetingsmogelijkheden voor deelnemers, vrijwilligers en supporters.

“Daar heb je die schrijver van dat verschrikkelijke kloteboek.”

Terwijl we met het team nog wat drinken na het diner, zie ik in mijn ooghoeken iemand met ferme stappen onze kant op komen.

“Ik wist wel dat ik je hier tegen zou komen.”

Met een vriendelijke lach op zijn gezicht en met uitgestoken hand komt Aart van Donkersgoed bij me staan. Ik moet lachen.

“Manmanman, ik heb dat boek wel honderd keer opzij moeten leggen omdat ik het steeds te kwaad kreeg. Zó herkenbaar geschreven, het had over mij kunnen gaan. Geweldig dat je Erik Kamphorst benoemde tijdens die beklimming. Ik was één van die Warriors die het zo moeilijk had. Complimenten, ik heb enorm genoten van het boek. Ondanks, of misschien dankzij, alle emoties.”

Zo zijn er veel nieuwe bekenden die ik spreek die mij via het boek hebben leren kennen. Mocht je nou ooit behoefte hebben aan mooie gesprekken: schrijf een boek. Ik geniet volop van de verschillende verhalen die ik hoor naar aanleiding van wat mensen gelezen hebben. Dat ze ontroerd of geïnspireerd zijn geraakt door mijn schrijfsels, ik vind het iedere keer opnieuw een machtig compliment.

*

De maandag voor het evenement gebruiken we om de berg te verkennen en te voelen hoe de Hase Pino zich houdt in deze omgeving. Met naast me Koen en Heleen rij ik de Isoplusbus – Isoplus is de werkgever van Toine en Ed, ze hebben niet alleen een bijna nieuwe bedrijfsbus maar in werkelijk álles een sponsordeel geleverd – naar boven via de Malaucène-kant. De ‘ooh-wat-moois’ zijn niet van de lucht. De uitzichten aan deze kant van de berg zijn van een ongelooflijke schoonheid. Heleen en Koen genieten volop. Terwijl we naar boven rijden, komen we veel oranje- en blauwhemden tegen. Traditiegetrouw gaan de vrijwilligers een paar dagen voor de eigenlijke dag hun eigen Ventoux-uitdaging aan. De oranje shirts zijn de bekende Tour-tenues. De blauwe shirts horen bij de studenten van het Koning Willem I College uit Den Bosch, die voor het derde jaar op rij een bijdrage leveren. De jongeren zijn stevast gemotiveerd en vol overtuiging een kleine week in touw om iedereen zo veel mogelijk te ondersteunen. Elke deelnemer krijgt een claxon-aanmoediging van mij, een duim van Heleen en een hartstochtelijke aansporingskreet van Koen die half uit het raam hangt. De eerste kippenvelmomenten hebben zich daarmee aangekondigd. De saamhorigheid die ik zo goed ken, worden vanuit de bus nu al duidelijk gevoeld door Koen en Heleen. We rijden over de top heen naar Chalet Reynard. Daar zitten onze wandelaars aan de koffie, die het kale gedeelte eerder al naar boven hebben gewandeld. Het enthousiasme over de berg en zijn omgeving spat van het terras af bij de Hurricane-leden. Geamuseerd luister ik naar hun belevenissen. Ze kunnen nauwelijks wachten om voor het ‘echie’ te gaan overmorgen. Ondertussen ben ikzelf in een iets gematigder stemming. Wij gaan

zo het kale gedeelte fietsen en ik kan het niet helpen steeds terug te denken aan Limburg. De Hase Pino scheurde over die heuvels. Als die tandem dat hier op eenzelfde manier blijkt te kunnen, heb ik een serieus probleem om het bij te houden.

Zonder warming-up schieten we direct het maanlandschap in.

Mijn onrustgedachten verdwijnen naar de achtergrond. Hoe fantastisch is het überhaupt om hier weer te zijn en te fietsen. Ik geniet, ondanks de direct volgelopen benen, een kilometer lang. Een kilometer waarin ik doorlopend aan Koen vertel hoe geweldig ik het hier vind, waar hij fietsgewijs op dient te letten en wat hij de komende kilometers kan verwachten. Mijn fietst 'loopt' niet lekker. Ik stop om te zien wat er aan de hand is. Koen stopt naast me en is blij met mijn pitstop.

“Dat is even wennen zeg”, verzucht hij. “Dat voelt heel anders dan ik tot nog toe heb gedaan.”

“Komt wel goed Koen. Je ziet aan alles dat dit jou ligt, het ziet er top uit.”

Ondertussen heb ik mijn voorwiel er steviger ingezet. We stappen opnieuw op en een paar honderd meter lang heb ik het gevoel dat het aan mijn fiets lag dat mijn benen zo zwaar voelden en mijn ademhaling zo hoog zat. Helaas. Me, myself and I blijkt het probleem. Aan alles is te merken dat de griep mijn lijf nog niet heeft verlaten. De longen hebben het lastig, ik hoest doorlopend vanwege de inspanning en de benen herbergen een papsoort van twijfelachtige substantie die bovendien een maand of zes over de datum is. De praatrollen zijn inmiddels omgedraaid. Koen heeft het goede gevoel gevonden en converseert erop los. Ik weet nauwelijks adem te vinden om iets terug te zeggen. De Hase Pino is inmiddels uit het zicht. Een kleine versnelling van Ed en Heleen is mij direct

te machtig. Koen blijft keurig bij me. Tot ik aangeef dat hij zijn eigen tempo moet gaan rijden, om te ontdekken hoe dat voor hem voelt. En weg is Koen. In mijn eentje ploeter ik voort, mezelf vervloekend dat ik er nog beroerder op sta dan ik al bang voor was. Hoewel er aan de grip weinig te doen is natuurlijk, maar toch. Een aantal minder kilo's bijvoorbeeld had ik wel degelijk zelf in de hand.

Enkele kilometers verderop zie ik de Hase Pino naar beneden komen. Heleen met een grote smile voorop. Dat dalen leek haar de hele tijd al wel wat. De laatste kilometers rijden we samen op. Er is zowaar iets van een ritme te ontdekken in mijn fietsen en we klimmen met elkaar naar de top. Mooie kilometers om met elkaar te doen, hier hebben we naartoe gewerkt.

Boven aangekomen overleggen we hoe we terug gaan. We zijn met vieren terwijl er slechts drie plekken in de bus zijn. Ik stel voor dat ik daal en de anderen met de bus gaan. Maar dan ontstaat er een snood plannetje, wat stiekem al veel langer in de hoofden van Ed en Heleen speelt. Als zij nu eens met de Hase Pino naar Malaucène dalen? Aankomende woensdag bij het evenement mag dat niet. Zou het een optie zijn voor nu? Toevallig staat tegelijk met ons Tonny Nijholt met zijn motor boven. Er volgt een kort onderonsje, de zaken zijn snel beklonken. Tonny heeft collega motard Frans Storck bij zich. Frans gaat voorop om de weg vrij te maken, Tonny houdt de achterkant in de gaten. Toine is ook met de motor boven, hij zal zich eveneens in buurt van de tandem begeven. Dochter Lonneke, achterop bij hem, kan ondertussen de camera bedienen. Het begin van een verhaal wat nog tientallen malen verteld zal worden. Mogelijk is dit zelfs het hoogtepunt van de week voor Heleen. Ed maakt er met al zijn fiets- en motorervaring een

vloeiende afdaling van. Hij heeft het bijna drukker met Heleen manen niet te enthousiast naar iedereen te zwaaien dan met het sturen. Euforisch arriveert het pelotonnetje beneden in Malaucène. John de Bever kan weer aangehaald worden want er waren bepaalde glimlachen die er deze week niet meer af zouden gaan. Een bucketlistwens is vet afgevinkt.

Waar we pas terug in Nederland achter kwamen, is dat GJ en Suzan precies achter de tandem zaten. Gelukkig zat Suzan achter het stuur want GJ kreeg bijna een hartverzakking. “Zijn ze gek? Daar is die Pino niet voor gemaakt. Wat als ... ik wil ze echt niet zien crashen. Wat doen ze nou, stelletje mafkezen.”

Iedereen die GJ een beetje kent, weet dat-ie stiekem heeft zitten genieten. Buiten de lijnen kleuren is hem niet vreemd. Daarbij hadden zowel Suzan als GJ complimenten voor de controle van Ed en het lef van Heleen. Ze roemden terecht het vertrouwen dat Heleen in Ed moet hebben om zoiets met hem aan te gaan. Gouden randje aan deze dag voor deze gouden combinatie. Koen en ik zijn via het kale gedeelte terug naar de bus gedaald. Dalen is geen hobby van Koen en in alle rust bereiken we veilig Reynard.

Wanneer we in willen stappen hoor ik iemand roepen. “Mijnheer, mag ik u iets vragen?” Ik kijk om me heen. Het lijkt erop dat ik die mijnheer ben. Als de jongedame dichterbij komt zegt ze: “Er zit iemand in de auto die graag iets tegen u zou willen zeggen.”

“Tegen mij?”

“U bent toch de schrijver van Gewoon Beginnen?”

“Eh ja, dat klopt inderdaad.”

“In de auto zit Klaas Kieft. Hij is ALS-patiënt en wil u graag bedanken voor het boek. Hij heeft ervan genoten.”

“Wat leuk.” Slik. Zou dit ooit wennen?

Hartelijk vertelt Klaas dat hij het boek met veel genoeg heeft gelezen. Het was een mooie voorbereiding op wat gaat komen overmorgen. Klaas gaat namelijk met de ZOOM de berg op. En ook dat is een primeur, er was nog geen andere patiënt die dat deed. De ZOOM is een stoer vierwielaangedreven voertuig. Bos en strand, hij draait er de hand niet voor om. De Ventoux op lukt dan ook prima. Klaas heeft vandaag geoefend met de accu's. Dat is, naast de fysieke uitdaging van de lange zit, zijn belangrijkste onzekerheid. Hij heeft er echter vertrouwen in. Onderweg zal hij door een mooi team ondersteund worden. Ik wens Klaas en zijn team succes en terwijl Koen en ik terug naar de bus lopen slik ik mijn emoties weg. De bijzonderheid van deze ontmoetingen, poeh.

*

Maar goed, Won Ton Ton dus.

Op dinsdagochtend gaan Ed en ik naar de lokale fietsenboer. Ed heeft een nieuw stuurlint nodig. Terwijl hij in het stuurlintenrek snuffelt, struin ik de fietsenzaak af. Mijn oog valt op een knap rood Willier-fietsje. Deze blijkt trapondersteuning te hebben.

Nee, dat kan echt niet. Dát kan ik niet maken. Mijn sporthart bloedt als ik daar aan toe zou geven. Nee, daar ga ik niet aan beginnen.

Maar ja, het helpt wel om die tandem bij te houden. Oneerlijk! Kom op man, doe eens normaal. Nou ja, onder het mom van dat ik het misschien eens geprobeerd moet hebben? Dat ik voor het verhaal eens wilde ervaren hoe dat is? Je ziet het nauwelijks, ik hoef het niet eens te vertellen toch? Maar ja, er zijn mensen die op de foto's zullen zien dat ik mijn eigen fiets niet bij me heb. Principes zijn er om overboord te gooien, toch? Sorry, no way. Dit is een no-go.

Hoeveel flarden van een gesprek kunnen er in twintig seconden

door je hoofd spelen. En dat allemaal terwijl ik mezelf richting toonbank zie lopen. En mezelf de mevrouw achter de toonbank hoor aanspreken. En die vraag stel waarvan ik mezelf voorgenomen had hem nooit te stellen vóór mijn zeventigste verjaardag: “Is it possible to climb the Malaucène-site with that bike?” Zelfs al schrijvende voel ik de nederlaag.

De mevrouw legt me uit dat het een nieuwe fiets is. Van dit type ondersteuning is nauwelijks bekend wat het aankan. Ze kan me niet vertellen of de accu tot de top ondersteunt. Het zal wel helpen op de zwaardere stukken iets gemakkelijker te fietsen.

Ja. Nee. Echt niet. Ach misschien. Nee. Eikel. Tjsa. Doe normaal. Nope. Nee.

“Can I rent this one for tomorrow?”

Die hele middag ligt er een steen in mijn maag. Een elektrisch ondersteunde steen. “I lieeee and I cheat...”

*

“In feite is die berg net zo oneerlijk als de ziekte,” verzucht Ed als we ons richting de massastart begeven. We zijn die ochtend al vroeg op pad geweest, samen met Shannon en Lobke, om de malloten uit te zwaaien. Bij de vroegste start om 6 uur vertelt GJ dat het bar en boos is op de top. De wind waait zo’n 140 kilometer per uur bij een temperatuur van minus drie. De top is gesloten voor onze Tour. De finish zal bij Liotard zijn, het plateau dat zes kilometer onder de top ligt. Hoe begrijpelijk, die mededeling herbergt een behoorlijke anticlimax in zich.

De boodschap over de top blijft de hele ochtend hetzelfde. Als we de wandelaars om half 9 uit gaan zwaaien. En ook als ik om 9 uur een bepaalde fiets op ga halen. De fietsenboerin vertelt me dat wanneer het op deze manier tekeergaat op de top, dat de hele dag

blijft duren. “Dangerous up there,” vertrouwt ze me toe. Zelfs een Tour de France-etappe zou afgelast worden onder deze condities. Tegen half 11 verzamelen we voor de massastart op Village. Dübent krijgt de deelnemers met hun vrolijke muziek en dansjes gemakkelijk in een uitbundige stemming. Nog even de zinnen verzetten in de hoofden die al dagen-, weken- c.q. maandenlang uitkijken nâar en opzien tégen dit moment. De beklimming van de beruchte Malaucène-kant van de Mont Ventoux. De zwaarste kant wat mij betreft.

Speaker Alex Nelissen schalt door de installatie terwijl de patiënten zich vooraan het peloton nestelen. Theo straalt. Marieke Bakker heeft zoals altijd haar brede glimlach op staan. Harry Warger ziet er gretig uit. Evenals Jan Windey, die afgelopen dagen zijn naam eer aan gedaan heeft door gruwelijk snel naar boven te fietsen samen met zijn stoker. Heleen en Ed nemen alles, zichtbaar genietend, in zich op.

Met de burgemeester van Malaucène naast zich neemt GJ de microfoon van Alex over. Tijd om te starten. Ondanks dat de temperatuur op het terrein inmiddels behoorlijk oploopt, blijft de top vooralsnog gesloten. In zijn kenmerkende stijl van spreken volgt er een ‘mits, maar, echter, misschien, toch mits’ op deze mededeling. ‘Hopen op’; iedereen hier aanwezig is er bekend mee. Het weer op de top lijkt iets op te knappen. Vooralsnog finishen we bij Liotard.

Er wordt afgeteld. Van – legendary – acht naar beneden. En daar gaan we. Honderden schoenen klikken zich in de pedalen. Een lang oranje lint zet zich in beweging. Evenals het stof van het terrein dat zich gewillig laat verplaatsen in de harde wind. Honderden supporters langs de kant klappen en juichen. De house

beats van Tsunami verstevigen het ritme waarin iedereen beweegt. Symbolisch, Hurricane op de klanken van Tsunami. Qua interne gevoelens lijkt dat allemaal te kloppen. En niet alleen bij mij zie ik om me heen.

Normaal gesproken is dit het moment dat ik Suzan een high five geef. Suzan en Mike zijn echter gister naar huis gegaan omdat haar zus vandaag trouwt. Vreemde gewaarwording dat deze vaste waarden vandaag niet langs de kant staan.

Omdat het weekmarkt is in Malaucène, fietsen we een klein stukje om teneinde bij de klim te geraken. Het moment dat we er zijn, laat zich met direct acht procent stijging onder de wielen moeiteloos raden. De Hase Pino lijkt het echter niet te merken. Onverstoorbaar stoomt de fiets door. Is dit dan het moment om mijn fiets ‘in te schakelen’? Nee, even wachten nog. Hoe langer zonder ondersteuning hoe beter. Of sportiever. Net als ik ervan overtuigd ben de knop toch in te moeten gaan drukken, stopt Ed. “Even wachten op Team Bunnik. Die zijn we bij de start al kwijtgeraakt.”

In de voorbereiding hebben we contact gehad met de sympathieke Bunnik-fietsers, waaronder Jacco Terheggen die vanuit organisatiebureau SportVibes al jarenlang de projectleider is van onze Tour. Ze gaan voor twee beklimmingen vandaag en willen graag tijdens de tweede een patiënt ondersteunen. Na Limburg hebben we al aan ze doorgespeeld dat een echt duwteam wellicht niet nodig zal zijn. De duwstang op de Hase Pino zal eerder als hangstang gebruikt gaan worden.

Het duurt even voordat Arend, Sipke, Mari en Jacco bij ons zijn. Berend Jan, Teun en Mike zijn nog verder naar achter, zo blijkt. We besluiten toch maar alvast te vertrekken. Terwijl we opstappen,

knalt de trein van Marieke ons voorbij. Als een geoliede machine waarbij de ervaren fietsers hun duwbeurten met behulp van afgesproken commando's afwisselen. Indrukwekkend iedere keer weer.

Ed en Heleen geven direct gas. Ik ontkom er niet aan mijn verborgen hulpje in het frame aan te zetten. Dat scheelt aanzienlijk. Hoewel ik nog steeds moet werken, gaat het trappen beduidend makkelijker. Het helpt me het team te volgen en daar was deze keuze me om te doen. Ik had het zo zuur gevonden als ik na deze voorbereiding niet met de anderen naar boven had kunnen fietsen. Dit evenement gaat tenslotte over 'samen'.

De Bunnik-fietsers laten zich één voor één afzakken en zoeken hun eigen tempo. Gelukkig hadden we dit zo van tevoren afgesproken, anders had dat niet goed gevoeld. Alleen Sipke kan, met soepele tred, volgen. Het eerste gedeelte van de klim fietsten Koen en ik samen achter de tandem. Inmiddels fietst hij naast Ed en Heleen. Hij kletst volop en lijkt niet te merken dat hij op een legendarisch moeilijke col aan het fietsen is.

Ik raak in gesprek met een vader, die samen met zijn zoon fietst. Ze fietsen voor zijn moeder. Het gesprek gaat over erfelijkheid en ALS, aangezien de moeder van zijn moeder eveneens aan ALS is overleden. Als we verderop de ambulance van Stichting Ambulance Wens zien staan, verontschuldigt hij zich. Zijn moeder is degene die vanuit de verte op de uitgeschoven brancard haar zoon en kleinzoon aanmoedigt. Wat een ontroerend beeld.

Ondertussen kan ik de tandem nog steeds goed volgen terwijl ik her en der mijn praatjes aan het doen ben. Sterker nog, het blijkt dat we al op het Belvédère-stuk aan het fietsen zijn. Vorige keren ging ik hier volledig stuk. Relatief eenvoudig kom ik nu deze

kilometers door. Ik zie vooral aan de fietsers voor, naast en achter me dat het hier ongemeen steil is. Acteurs Jelle de Jong en Loek Peters staan bijna stil. Ze lachen gelukkig nog naar iedereen die een bemoedigend woord voor ze heeft.

Bijna ongemerkt zijn we de scherprechter van deze zijde voorbij gefietst. We zijn zo'n twee kilometer onder Liotard als we onze supporters langs de kant ontwaren. Het prachtige spandoek dat Nienke voor Heleen heeft gemaakt, is niet te missen. We stoppen even zodat Heleen en Ed wat kunnen eten en drinken. We vragen of er al nieuws is over de top. Helaas blijkt het antwoord negatief. Ik zie de teleurstelling bij Heleen. Als je al zo lang uitkijkt naar de top, is Liotard een aardig alternatief maar is het eigenlijk nét niet. Neemt niet weg dat er begrip is voor de beslissing; veiligheid voor alles.

Terwijl Jeroen, Marie-José en Wesley ondertussen bananenschillen en ander afval van deelnemers aannemen, vullen wij onze bidons. Ondanks de stevige wind is het nog steeds warm. Wanneer we ons klaarmaken voor vertrek komt er een motard voorbij gereden. "De top is open," roept hij. "Jullie mogen door." Luid gejuich stijgt op uit onze hele groep. De berg blijkt mededogen te hebben met de Tour-ploetersaars. Wat een ongelooflijk moment is dit, tranen staan in mijn ogen. Het is vooral de patiënten zo ontzettend gegund die top te halen, het zou zomaar eens hun laatste kans kunnen zijn. Het is de top die de tocht afmaakt, waar iedereen al die maanden naar toe leefde. Snel door voordat de berg weer anders beslist. Het tempo gaat omhoog en in een mum van tijd staan we bij Liotard. Een enorme hoeveelheid publiek langs de kant hier, aan weerszijden opgesteld alsof we de laatste kilometers van een zware Alpenetappe fietsen in de Tour de France. Heleen krijgt een

staande ovatie. Met tranen in haar ogen zwaait ze naar iedereen, de emoties zijn dik, dik, dik voelbaar. Deze kilometer is een serie kippenvol- en zonnebrilmomenten ineens. Zo mooi en heftig tegelijkertijd.

Heleen wil nu niet meer stoppen en we draaien bij het plateau met de haarspeldbocht mee, het laatste stuk in. Nog zes kilometer te klimmen. De eerstvolgende kilometer is met een procentje of drie de minst steile van de hele zijde. Hierna een aantal kilometers à zeven procent om er dan nog enkele op tien procent te moeten verstouwen. Als het weer wat steiler wordt, versnelt de tandem. Heleen heeft last van haar benen en wil zo snel mogelijk naar de top. Ik fiets alweer een tijdje zonder ondersteuning en kan niet volgen. Zelfs wanneer ik de elektrische krachten van mijn rode monster aanwend, kan ik niet meer aanpakken. De accu blijkt al veel kracht te hebben verloren. Evenals mijn niet volledig fitte lijf. Ik baal want ik had als team met ze boven willen komen. ‘Die laatste bocht moet samen,’ schrijft Sacha Groen in haar geweldige gedicht ‘De Kale Berg’. Dat geeft de euforie van het samen werken. Het baalmomentje duurt echter slechts kort. Ik ben blij dat ik ondanks de omstandigheden tot hier met ze heb kunnen fietsen. De fysieke gesteldheid van Heleen is het belangrijkste, het kost me geen moeite me hierbij neer te leggen.

Koen ondertussen fietst nog steeds – schijnbaar moeiteloos – naast de tandem. Ongelooflijk. Bij Belvédère merkte hij op een gegeven moment op richting Ed: “Hoeveel procent is het hier eigenlijk?” “Zo’n elf ongeveer,” antwoordde Ed.

“Is het raar als ik het nog niet zo heel moeilijk vind?”

“Uhm ja, dat is minstens een beetje raar.”

Ed en ik hebben ons op hetzelfde moment nog opgeworpen als zijn

toekomstige managers. Koen is namelijk een topper in sp . Helaas ging hij niet op onze aanbieding in. Zonder gekheid, mag ik u vragen even uw handen op elkaar te leggen en deze daarna van elkaar af en weer naar elkaar toe te bewegen tot ze elkaar raken? En dat graag zo'n twintig keer achter elkaar. Koen verdient namelijk een enorm applaus. Wat een gigantische prestatie levert hij hier vandaag op deze berg.

Ondertussen was ikzelf omstandig begonnen aan de verschrikkelijke-hark-show. *Schouders laag, elleboog licht naar binnen, billen achter op het zadel, knieën naar de stang, enkelrondje afmaken en tenen naar beneden.* Mijn mantra schoot als vanzelf mijn hoofd in. Erg grappig trouwens dat veel mensen dit kennen vanuit mijn presentaties en mijn interview bij Mont Ventoux radio. Regelmatig werd me op de berg toegeroepen dat mijn knieën best wat dichterbij de stang konden. De tekst werd me zelfs soms op mijn eigen deuntje toegezongen. Blijkbaar word ik ook met helm op gemakkelijk herkend. Mogelijk vanwege de wapperende grijze haren die er onderuit steken? Zou ook nog kunnen dat het met mijn houding te maken heeft. Dat pijnlijke gegeven ga ik nu echter niet opnieuw oproepen, daar heb ik in het boek al voldoende over gezegd ...

'Gewoon Begonnen hoor' of 'H , daar gaat Jan Boeren Fluitjes' waren eveneens veelgehoorde opmerkingen. Veelvuldig schoot ik in de lach deze dagen.

Harkend, stoempend en ploeterend ga ik gestaag verder. Het helpt me dat ik op dit deel onze wandelaars voorbij fiets. Ze zijn niet meer als  en groep aan het wandelen, ieder heeft zijn eigen tempo gepakt. Michelle en Carina zijn de eersten die ik inhaal en had ik niet als laatsten van ons team verwacht. Carina heeft het zwaar.

Ze is misselijk en duizelig, waardoor het tempo behoorlijk is ingezakt. Michelle is gelukkig bij haar. Na een kort praatje en een aanmoediging vervolg ik mijn weg. Daphne en José zijn de volgende Hurricaners die ik achterop rij. Zij hebben Harry het (stok)paard meegenomen en moedigen iedereen parmantig met Harry zwaaiend aan. Hier wordt nog volop gelachen.

Met het hoger op de berg komen, zwelt de toch al zo aanwezige wind feller aan. Ik nader het kale gedeelte – dat aan deze zijde relatief kort is – en het is merkbaar dat de wind hier vrij spel heeft. Steeds meer fietsers lopen naast hun fiets of staan uit te hijgen. Bart heeft het moeilijk, vooral vanwege last van zijn knie. Zijn vriendin Rachelle gaat al vloggend nog als een speer. Op het tandvlees volgt hij. Het is dan nog zo'n drie kilometer tot de top. Drie lange kilometers.

Wanneer ik in het kale gedeelte aankom gaat de wind ongekend tekeer. Dat wordt nog spannend afdalen zometeen. Silvia loopt samen met de Australische delegatie van het Hurricane-team. Rita Scott is een nicht van Heleen en speciaal voor deze wandeltocht overgekomen vanuit Down Under. Di, een vriendin van haar, is nagereisd en wandelt vandaag gezellig 'even' mee. Het tempo is hoog. Silvia vertelt dat ze bij Liotard hoorden dat ze daar zouden finishen. In diezelfde minuut kwam het bericht dat ze toch door mochten. Silvia is nog steeds euforisch dat ze wandelend de top gaan halen. Er is hard voor getraind, de ultieme beloning wacht. Eén wandelaar mis ik dan nog en die tref ik net voor de top. In december sprak ik Cindy voor het eerst en ze vertelde me toen a-sportief te zijn. Sport was vooral gedoe en stikvermoeiend. Wat een metamorfose heeft ze ondergaan, deze bikkell loopt nu gewoon voorop. Ze heeft me zelfs toevertrouwd misschien volgend jaar te

gaan fietsen, enthousiast als ze was geworden na het lezen van mijn boek. Prachtig om te zien welke krachten loskomen op deze berg en bij dit evenement.

Het laatste stuk is vooral een gevecht tegen de snijgend koude wind die gemeen over de rand van het plateau komt zetten. De korte broek en korte mouwen bieden weinig bescherming. De adrenaline vergoedt veel, zo niet alles. Het laatste stuk gaat als in een roes. Tussen de juichende mensen door fiets ik high-fivend over de provisorisch getrokken finishlijn. Toppoging nummer vijftien zit erop.

Snel zoek ik Heleen, Ed en Koen op. Die hebben inmiddels jassen aangereikt gekregen van onze hier aanwezige supporters. Er wordt een aantal ferme knuffels uitgedeeld. Heleen straalt. Ed en Koen lachen breeduit en staan erbij alsof ze onderaan de klim zijn en nog moeten beginnen. Heerlijk om hier met z'n vieren boven te staan. We hebben het gedaan. De missie die ruim een half jaar geleden begon, is geslaagd. Heleen is fietsend naar boven gegaan en heeft een fantastische overwinning behaald.

Eerlijk gezegd vind ik dit moment altijd wat dubbel. Je bent blij dat je boven bent en het hebt gehaald. Aan de andere kant is het dan wel klaar en voorbij. En dan? Nieuwe plannen maken? Welke? Hoe onderhouden we de contacten, die zo intensief zijn geworden, nu we niet meer hoeven te fietsen?

Eerst vooral genieten van het moment maar. De wandelaars komen binnen. Cindy heeft gewacht en samen met haar zus Silvia, Rita en Di komt ze over de finish gewandeld. Tranen vloeien wanneer Heleen ze komt feliciteren met hun prestatie.

Speaker Ton de Kort roept me bij zich, met een bijzonder fraaie aankondiging.

“Hier hebben we Anton Minkels, poëet, schrijver, muzikant, prachtig mens.” Ondanks de kou gloei ik. Na het korte interview voeg ik me weer bij het team. Daphne, José en Michelle zijn gefinisht, super gedaan. Ik zoek Carina. Die blijkt nog onderweg te zijn. De laatste kilometers werd ze zo misselijk dat ze Michelle heeft gezegd door te lopen zodat ze het in haar eigen tempo af kon maken. Omdat dat niets voor haar is, loop ik haar tegemoet. Het duurt langer dan ik verwacht voordat ik haar tegenkom. Haar gezicht staat balend en het is haar aan te zien dat ze niet fit is. Ze wil het per se afmaken en die laatste kilometer lopen we gearmd richting de finish. Mooi dat ik haar zo kan ondersteunen op het laatste gedeelte. Overigens komt het vasthouden mij eveneens niet slecht uit, vanwege de wind en mijn fietsschoenen loop ik niet bepaald handig op dit steile stuk. Daarbij is mijn gezicht zo goed als bevroren en gaan we beiden met een Casa de Papel-achtige grimas voorbij de finishlijn.

Langzaam wordt het minder druk op de top. De wind is nauwelijks nog te harden. Heleen waait bijna omver als ze de trap af wil dalen naar waar de busjes staan. Joey Teekamp van Mont Ventoux radio spreekt me aan. Hij is de hele dag van achterop de motor verslag aan het doen. Twee dagen eerder was ik bij hem en zijn collega's Nelson, Ria en Herman in de studio. Hier op de top staand refereert hij daaraan, onder andere over mijn mantra die ik live op de radio speelde. Op de vraag of ik deze nog nodig heb gehad onderweg kan ik niet anders dan ja antwoorden. Als Joey vraagt hoe het ook alweer precies ging, merk ik dat het me moeite kost de volgorde pratend te herhalen. Het zullen de vermoeidheid en de kou wel zijn.

Van het dak naast de witte toren komen dan regelmatig gevaarlijk grote ijsblokken naar beneden gezeild. De wind trekt nog verder aan. Vrijwilligers van de organisatie melden dat de top straks weer gesloten gaat worden, het wordt te gevaarlijk. Er zijn al renners zo onderkoeld dat ze door de EHBO geholpen moeten worden.

Iedereen van ons team gaat met de busjes naar beneden. Omdat dat niet zo snel lijkt te gaan, besluit ik met de fiets te dalen. Tot aan de eerste bocht kan ik niet op de fiets blijven, ik word simpelweg omver geblazen. Met een hand ter bescherming voor mijn gezicht probeer ik wandelend naar de eerste bocht te komen. Dat lukt ternauwernood. Voor me zie ik iemand staan die met beide handen aan zijn stang net kan voorkomen dat zijn fiets wegwaait. Nu weegt dat carbon niet zo ontzettend veel, toch zorgt de extreme wind ervoor dat we halsbrekende toeren nodig hebben om onze fietsen – en onszelf – aan de grond te houden.

Na de eerste bocht durf ik op te stappen. Met één been aan de grond en beide handen stevig aan de remmen daal ik langzaam. Meteen onder de bocht staat Theo te wachten op zijn team. Die laatste bocht moet samen. Ik roep en zwaai naar ze. Zo te zien zijn ze bijna compleet. Mooi, dan zullen ze toch hopelijk toch nog wel naar boven mogen?

Direct hierna komt Klaas met zijn ZOOM tegemoet. Dik ingepakt zit hij trots op zijn voertuig. Hij is er bijna, wat ontzettend goed dat het hem gelukt is.

Nog net in het kale gedeelte zie ik de handbike van Aad, de onverzettelijke, Ottervanger. Aangezien ze de top aan het leegmaken zijn, vrees ik dat hij niet meer volledig naar boven zal mogen. Dat zou een tegenvaller zijn. Hoewel zijn prestatie er niet minder om gewaardeerd zal worden. Wat een doorzetter.

Pas wanneer ik de beschutting van het bos voel, durf ik mijn remmen wat los te laten. De Willier-fiets daalt niet superfijn. Ik betrap me erop te denken dat dat een soort van boetedoening is voor het überhaupt gebruiken van deze fiets. Nonsens natuurlijk. En toch werkt het zo in mijn hoofd.

Bij Liotard zie ik Silvia Eisma staan en ik knijp in mijn remmen. Met lippen die nauwelijks nog op en neer bewegen, vertel ik haar over de situatie op de top. Nu ik stilsta, merk ik pas hoe koud ik het daadwerkelijk heb. Het lukt me niet mijn lijf stil te houden, alles trilt. Net als een jaar eerder krijg ik een warme kop soep van haar, die ik dankbaar opslurp.

*

Na een gecontroleerde afdaling stop ik enkele kilometers voor Village op een parkeerplaats, de verzamelplek voor de patiënten en hun teams. Vanaf hier gaan we straks als team over de finish op Village de Départ. Jeroen is er al met zijn bus. Heleen is bij hem. Ik zoek een plekje in de zon en nuttig daar de welkome koffie die Jeroen bij zich heeft. Langzaam warmt mijn lichaam op en kom ik tot rust na de belevenissen van het afgelopen uur.

Aan de andere kant van de parkeerplaats verzamelt het team van Chris. Halverwege de berg zijn we hem voorbij gefietst. De spirit zat er toen nog goed in en ik ben erg benieuwd of het hem gelukt is. "Ik kreeg eerder last van mijn benen dan ik verwacht had gezien mijn goede voorbereiding. Vrijwel direct op het moment dat het steiler werd. M'n linkerbeen zwabberde iets, duidt op krachtsverlies, en soms speelde er een knie, lies of heup op. Niet zeiken, walk on. Het is vanuit Nederland toch lastig inschatten zo'n bergje. Vooral op het steilste stuk begonnen naast heupen en

liezen ook m'n knieën serieus tegen te stribbelen.”

“Hebben jullie door kunnen lopen naar de top?”

“De top ging precies open toen we bij Liotard kwamen. Dat was even een dubbel gevoel want qua lopen was tot daar voldoende geweest. Moest wel even schakelen dat er zes zware kilometers bij kwamen op dat moment. Christa en Judith zijn geen moment van mijn zijde geweken. Die hebben mij er – samen met de rest van mijn team – doorheen gesleept. En dan die top halen hè, wat een vreugde en wat een emoties.”

“Goed man, super gedaan.”

“Mijn broers Anton en Dick hebben het ook gehaald. Je kunt je voorstellen wat een ontlading we hadden boven.”

Het team van Theo meldt zich op de parkeerplaats. Van Sophie, de vrouw van Theo, hoor ik hoe hun beklimming is verlopen. Terwijl zijn team zich klaarmaakt voor het ritje naar de finish gaat de muziek op de Hase Pino aan. De muziekkeuze van Team AlsMaarDoor is bijzonder te noemen. Fijne rocksongs worden afgewisseld met foute, heeeel foute, skihutnummers. Verbaasd zie ik iedereen meezingen met een nummer over Barbara de opblaaspop. Verzin het maar. De muziek ten spijt geniet ik van de lol en de verbondenheid.

Als iedereen van ons team terug is, fietsen we richting de finish. De Hase Pino's van Heleen en Jan Windey rijden voorop, de teamleden volgen. Hoewel als sporter de top van de Ventoux de échte eindstreep is, is deze finish op een andere manier speciaal. Supporters staan rijen dik voor de finishboog, de muziek klinkt en Alex kondigt iedere deelnemer aan. Kippenvel is wederom voelbaar

over het hele lijf. Als ware helden wordt iedereen binnengehaald. Zeker de ALS-patiënten die de tocht hebben volbracht, krijgen extra aandacht. Irmgard, Gorrit-Jan en ALS-professor Leonard van den Bergh delen de medailles uit en hebben voor iedereen een woordje. Het Tour-gevoel in optima forma.

Het feest kan losbarsten. De oranje massa voor het podium transformeert in een kolkend, dansend, dolgelukkig geheel.

Helemaal nadat we de voorlopige financiële eindstand horen: ruim 1,1 miljoen euro is er opgehaald. Ongelooflijk dat we dit met zo'n zeshonderd fanatiekelingen voor elkaar hebben gekregen. Even vergeten we de ellende waarvoor we hier met elkaar zijn. Zoals zo vaak gehoord deze dagen, we vieren het leven.

Een klein dompertje op de feestvreugde voor mij persoonlijk is als de datum van volgend jaar bekend wordt gemaakt. Op 11 juni 2020 zal de Tour vertrekken in opnieuw Malaucène. Dat is een dag nadat onze Ties zijn examenuitslag gaat krijgen en ja, dat zijn van die momenten waarop ik als vader in de buurt wil zijn. Nog een jaar om te bedenken hoe dit op te lossen.

Het feest is gigantisch en hét moment voor ontlading bij de deelnemers, hun supporters en de vele vrijwilligers, maar liefst tweehonderd zijn er actief deze week. DeeJay Nelson zet de weide in vuur en vlam. Omdat er wat mensen zijn die nog een boek bij me willen bestellen, krijg ik er niet alles van mee. Het levert echter waardevolle gesprekken op. En als ik eerlijk ben, vind ik het prima om op die manier vanaf de zijkant het feest te beschouwen.

Aangezien ik van het ene gesprek in het andere val – en zelfs met mensen op de foto ga als schrijver van 'dat boek' – ben ik verbaasd als ik hoor dat het laatste nummer al wordt afgekondigd. Team Hurricane verzamelt zich daarna voor het podium en als Orkaan

wordt ingezet door één van ons wordt er uit volle borst meegezongen. Een onbeschrijflijk teamgevoel.

Terug op de camping gaat het feest gewoon door. Een grote fles champagne wordt ontkurkt en na een speech van Toine proosten we op de goede afloop, een machtige dag en een fantastische week. Voor de zoveelste keer tijdens deze dagen pak ik mijn gitaar erbij en er ontstaat een heuse 12-inch-mix van Orkaan, een lange emotionele versie van het nummer. Opnieuw ben ik blij dat ik mijn onzekerheid opzij heb gezet op die ene teamavond die alweer zo lang geleden lijkt.

En zo bleef het nog lang onrustig op camping Carpe Diem in Vaison la Romaine.

*

Le lendemain. Eigenlijk wilde ik hier schrijven 'the day after', maar ik bedacht me dat Frans beter past. Enfin, never mind. De dag na de Tour is er een van bijkletsen en bijkomen. Ieder gaat op zijn eigen manier zijn eigen gang. Er worden stadjes en markten bezocht, boodschappen gedaan, er wordt geluierd aan het zwembad of aan de hut en Edwin en Robin doen nog wat chauffeurs-vrijwilligerswerk.

Ik gebruik de middag om het Village te bezoeken. Wellicht zijn er nog wat bekenden aan het werk bij de afbouw. Remco, Ron en Auke zijn druk bezig de podiumwagen op te ruimen. Een hele klus gezien het feit dat ze behoorlijk wat extra materiaal mee terugnemen. Verder is het relatief rustig op het moment dat ik er ben. Dan zie ik Marieke en André. We praten een tijdje na over de belevenissen van gister. Marieke vertelt dat ze die avond een teamfeest hebben en vraagt of ik wil komen. Marieke en André

hebben namelijk voor al hun teamleden een boek gekocht, zou leuk zijn als ik deze zelf uit zou reiken. Helaas moet ik verstek laten gaan omdat wij op hetzelfde moment een barbecue met ons team gepland hebben staan. Jammer, maar fijn om ze nog even te spreken.

Omdat ik verder geen bekenden zie, fiets ik door naar het centrum van Malaucène. Even een cappuccinootje pakken op het terras. Net wanneer ik plek neem, hoor ik mijn naam roepen. Achter me zitten GJ en Irmgard, Tonny en Mariska, Andrea en Marc te eten. Dat is een prettig toeval. Ze nodigen me uit bij ze te komen zitten. Erg fijn om in alle rust juist met hen na te praten over deze editie. Wat zijn er veel mensen veel gaan betekenen voor me in de afgelopen jaren, daar horen deze kanjers absoluut bij. De barbecue die avond is perfect verzorgd. Ongelooflijk dat dit de laatste teamavond is. Zo lang naar dit hele avontuur uitgekeken en nu bijna weer voorbij. Ook deze avond gaat veel te snel. Aan het einde krijgen we nog een optreden voorgeschoteld van Robin, die een aardig partijtje gitaar speelt en daar prima bij zingt. Als afsluiting van het geheel speel ik nog één keer Orkaan. Er wordt uit volle borst meegezongen en de symboliek druipt van het moment. Met een stralende Heleen in het midden - sta als een oude eik, zo vast, zo sterk, zo trots – zegt het gevoelde ‘samen’ alles over de Tour du ALS.

Legendary 8, je was me er één!

Team Hurricane

Ik heb niet alle leden van ons team genoemd in dit hoofdstuk. Als schrijver moet je continu keuzes maken wat wel en niet te vertellen, en zien te voorkomen té gedetailleerd te schrijven. Omdat wel alle teamleden op hun eigen wijze hebben bijgedragen aan deze fantastische Tour-editie wil ik ze graag hieronder noemen. En bedanken voor een onvergetelijke periode waarin we als Team Hurricane gezamenlijk zijn opgetrokken; ‘deze tijd die was van ons.’

Team Hurricane 2019 bestond in Frankrijk uit;

Heleen van Alebeek

Toine van Alebeek

Bram van Alebeek

Lobke van Alebeek

Lonneke van Alebeek

Nienke van Reen

Cobi Mulder

Silvia Mulder

Cindy Mulder

Michelle Schreuders

Ed Woons

José van den Heuvel

Wil Groenendaal

Koen Silvertant

Daphne Meulenbroek

Kirsten van Heertum
Rita Scott
Rachelle Klees
Bart Horst
Robin Aarts
Shannon Vogelaars
Jacqueline ter Hoeven
Edwin ter Hoeven
Carina van Pinxten
Jeroen Fonville
Marie José Fonville
Wesley Fonville
Annemiek Berkelmans
Astrid Koedam
Willem van Lamoen
Anton Minkels

Voor meer info over Gewoon Beginnen
www.jbf-fietser.nl

